

Helle takker av

– Å jobbe i et forsknings- og utviklingssenter har for meg vært helt ideelt. Denne kombinasjonen av det kreative, det systematiske – og kjærligheten til de barn og unge vi jobber for, sier Helle Sandvik, der hun unntaksvis tar fram de store ordene idet hun takker av som daglig leder for Atferdssenteret.

Hun har brent for arbeidsplassen og for Atferdssenterets oppdrag i et kvart århundre. Livet har vært fylt av det å jobbe med og for barn. Egne barn, fosterbarn, barnebarn, fosterbarns barn, barnevernets barn og underprivilegerte barn. Hun har sett dem bli ungdommer. Fulgt dem inn i voksenlivet. Det var ikke *bare* fordi hun var en råtass på sakspapirer, tall og budsjetter at hun havnet i rollen som daglig leder ved Atferdssenteret.

– Jeg var fostermor og etter hvert kursleder i opplæring i fosterhjemsarbeid for fosterforeldre og sosialarbeidere. Parallelt med dette jobbet jeg i Barnevernets utviklingssenter, et sted jeg tror påvirket barnevernet i Norge i ganske stor grad, sier hun.

– Jeg er blitt ansatt, fått forlenget ansettelse, på en måte blitt vurdert og fått nytt ansettelsespapir i alt sju ganger siden jeg startet her, så jeg føler meg vel på et vis ganske godt utredet, humrer hun tørrvittig der hun slumper til å fange opp halvglemt dokumentasjon idet hun rydder seg ut av kontoret og makulerer plenty av saker og ting som er en saga blott.

Borte bra, hjemme best

Riktignok var det på det administrative hun i sin tid først og fremst skulle ta tak – og *har* tatt tak – men det talte neppe imot henne at hun helt fra starten så tydelig tok stilling – helt i tråd med det som også skulle bli Atferdssenterets evidensbaserte mantra. Helle mente tidlig at barn med atferdsvansker først og fremst burde hjelpes på hjemmebane. Og hun er stadig like overbevist om at det er veien å gå, nesten uansett.

Fra BVU til Atferdssenteret

Det startet i 1987, med BVU i Wergelandsveien, i Lektorenes hus. I likhet med Terje Ogden var hun håndplukket av Barnevernets grand old lady, Gerd Hagen, datidas lokomotiv i Norsk barnevern og Barnevernsambandet. På bakgrunn av Helles meritter i Fosterhjemsforeningen og Barnevernsambandet, mente Hagen hun hørte hjemme der. Et lite opphold ble det dog, da festen brått var over i 1996. BVU ble en del av NOVA, og Helle fortsatte der, som økonomiansvarlig. Terje Ogden ble så hentet inn til Atferdsprosjektet, som i starten var knyttet til Psykologisk institutt, men som har stått på egne ben, som et AS innenfor Unirand, siden 2003. Også Helle ble raskt hanket inn igjen, noe Terje Ogden omtaler som «svaret på mine bønner».

– I løpet av få uker hadde hun gitt ordet gjennomstrømningshastighet et nytt innhold. Og helt til hun nå slutter, har hun hatt en fast hånd på økonomi og faglig drift av Atferdscenteret. Hun forlater en produktiv, velsmurt og blomstrende organisasjon, sier forskningssjefen.

En varm og vemodig avskjed

Helle Sandvik høstet et hav av godord da de ansatte benyttet den årlige sommerfesten til en varm, vemodig – og livlig – avskjed. Fra etterkommeren, Terje Christiansen, som inntok direktørstolen ved Atferdscenteret fra 1. juni. Fra styreleder Tore Hansen, Universitetet i Oslo, som sa han kom til å savne de ukentlige mandagssamtalene på hennes kontor – noe som Helle nærmest hadde insistert på, og som garantert har bidratt til å brøyte gode og ubyråkratiske veier i vellinga. En klok og erfaren hjelper med solid kunnskap, ifølge Helle selv, som sendte alle godordene tilbake til sine medarbeidere.

Til forskningsleder Terje Ogden – kollega nærmest uavbrutt gjennom 25 år:

– Samarbeidet med deg har vært en styrke og en inspirasjon. Jeg har aldri henvendt meg til deg uten å få et skikkelig svar som også har gitt meg nytt mot – når jeg trengte det – ny selvtillit – når jeg trengte det – og alltid ny kunnskap. Og til resten av ledergruppen: Dere har gitt meg god støtte i jobben som daglig leder. Vi har vært et uvanlig lederteam. Vi kunne ha hatt mange store kamper, men har unngått det, fordi alle har gitt seg litt, og alle har først og fremst tenkt helhet.

– En usedvanlig god gjeng!

Nå er tiden inne for å rendyrke det gode livet. Til vanns, i dykkerdrakten hun fikk i pensjonistgave fra kollegiet ved Atferdscenteret, eller til lands, som på sitt helt spesielle sted i Guatemala.

- Det er helt uvirkelig at jeg nå skal takke for meg, sier hun og føler seg privilegert som har fått jobbe sammen med *så* mange voksne som stadig undrer seg.
- Jeg opplever dere som en usedvanlig god gjeng å jobbe sammen med. I flere avslutningsintervjuer har jeg fått tilbakemelding om at dette er en arbeidsplass hvor folk blir framsnakket og ikke baksnakket. En arbeidsplass hvor kolleger har respekt for hverandre og for hverandres meninger, og hvor det tåles om folk er uenige. Det slutter jeg meg til!

Tekst: Astri Vannebo

Foto: Rukiye Tanatar